

...και φυσικά να το βλέπει κανείς: πως κάθε ρόλος, όπως και κάθε άνθρωπος, δεν είναι ένα πράγμα μόνο, είναι χιλιάδες διαφορετικά πράγματα, ανάλογα με το περιβάλλον, που βρίσκεται και το ποιον έχει απέναντί του. Έχει πολύ ενδιαφέρον για έναν ηθοποιό, αφού δουλέψει την πρόσοψη του ρόλου του, τα προφανή στοιχεία, να ψάξει αυτά που δεν φιγουράρουν σε πρώτο πλάνο, αλλά είναι δυνατά και υπάρχουν.

► Στην 20ετή πορεία σας στο Θέατρο Τέχνης δοκιμαστήκατε περισσότερο ως πρωταγωνίστρια. Θεωρείτε ότι έχετε φτάσει κάπου;

Αν το πει κανείς αυτό, νομίζω πως κήκε, δεν θα φτάσει σε αποτέλεσμα. Η εμπειρία μονάχα μπορεί να μειώσει το άγχος, που για μένα δεν είναι ποτέ δημιουργικό, είναι καταστροφικό. Η δουλειά μας δεν τελειώνει ποτέ, γι' αυτό και όσο περνάνε τα χρόνια μου προξενεί δέος. Όταν είσαι νέος, αν δεν τα καταφέρεις και σ' ένα ρόλο λες: «Α, εντάξει! δεν είναι και τόσο τρομερό. Τώρα ξέρω πως». Περνάει λίγος καιρός και καταλαβαίνεις, ότι δεν ξέρεις πως κι εκεί μπαίνει μια αίσθηση χειροναξίας του επαγγέλματος... γίνεσαι αθλητής. Η στιγμή αυτή της απόλυτης συγκέντρωσης όλων των δυνάμεων, για να κάνεις κάτι, που το έχεις επαναλάβει ξανά και ξανά και καλά και μπορεί να μην... γίνει, αυτή για μένα είναι μια ιερή στιγμή, που προσγειώνει τον ηθοποιό.

...της...

► Πώς μπορεί το θέατρο να απεγκλωβιστεί από την εσωστρέφεια των θεατρικών σκηνών και να βγει στους δρόμους, να συμβάλει στη γιορτή της διαμαρτυρίας;

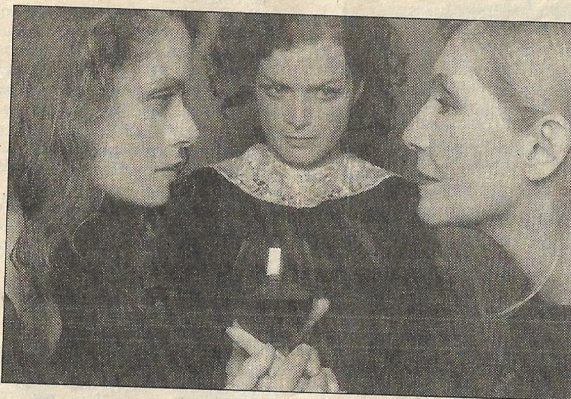
Το ότι το θέατρο πρέπει να ανταποκρίνεται αυτοσχεδιάζοντας στα μεγάλα γεγονότα είναι κάτι που έχει γίνει σε παλαιότερες

παραμονές πρεμιέρας να τη θυμάμαι. Σκέφτομαι ότι η μέρα, που ξεκινάμε είναι μια γιορτή, έχουμε μαγειρέψει επί τρεις μήνες ένα φαγητό και καλούμε τους ανθρώπους να το γευτούμε. Ίσως να 'χει παραψηθεί ή να του λείπει κάποιο συστατικό, αλλά κάτι απ' όλα θα 'ναι σωστό, θα δουλέψει, δεν μπορεί, τρεις μήνες ήμασταν εδώ αφιερωμένοι...
Α.Α.

«Αμαρτίες και πταίσματα» για τρεις...

Τι μπορεί να συνδέει δύο διανοούμενες στη Βοστώνη του 19ου αιώνα με τη γεωπολιτική, ένα «σπόνσορα», ένα σμαραγδένιο περιδέραιο, ένα μέντιουμ και μια Σκοτσέζα υπηρέτρια; Το μοστήριο ξεδιαλύνεται στη σκηνή του θεάτρου Αργώ όπου η **Αιμιλία Υψηλάντη**, η **Νόνη Ιωαννίδου** και η **Δέσποινα Σιδηροπούλου** προτείνουν το τελευταίο έργο του **Ντέιβιντ Μάμετ** «**Αμαρτίες και πταίσματα**» σε σκηνοθεσία Άσπας Τομπούλη και μαζί του έναν κόσμο αυστηρά γυναικείο. Η αποδοχή της σεξουαλικής ταυτότητας και η απελευθέρωση που προκύπτει απ' αυτήν είναι τα θέματα που διαπραγματεύεται ο Μάμετ σ' αυτή την καιστική κωμωδία με μια γλώσσα κομψή και κρυστάλλινη και φόντο έναν αμιγώς γυναικείο κόσμο στα τέλη του 19ου αιώνα όταν ο πολιτισμένος κόσμος ζει την πρώτη μεγάλη φεμινιστική έκρηξη. Βυθισμένος σ' έναν λούμπεν -κατά κανόνα- ανδρικό κόσμο, του οποίου την περιγραφή εκπληκτικά μας δίνει κάθε φορά, ο Μάμετ αυτή τη φορά αλλάζει πορεία και επιλέγει να ασχοληθεί με την άλλη πλευρά του φεγγαριού. Τις γυναίκες. Καιστικός και αποκαλυπτικός μαζί, με την αιχμηρή γραφή του συνθέτει ένα έργο στο οποίο συναντιούνται δύο γυναικείες προσωπικότητες, η Άννα και η Κλαίρη και μια ξε-

καρδιακή υπηρέτρια. Το «**Αμαρτίες και Πταίσματα**» γράφτηκε το '99 και ανέβηκε για πρώτη φορά τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς σε σκηνοθεσία του ίδιου του Μάμετ. Αμέσως καθιερώθηκε στη διεθνή σκηνή για τον ευρηματικό του χαρακτήρα όσον αφορά το θέμα του αλλά και για τη φόρμα του. Ο Μάμετ σκόπιμα τοποθετεί το έργο του στα τέλη του 19ου αιώνα γιατί αποβλέπει στο να περιγράψει -όπως χαρακτηριστικά λέει

η Άσπα Τομπούλη- «τον κινισμό της ανώτερης τάξης η οποία πίσω από την καλλιεργημένη γλώσσα και τα περίτεχνα ρούχα προσπαθεί να καλύψει την αρπακτικότητα και την απληστία της». Σκοπός των συντελεστών της παράστασης είναι μέσα από τη λογοτεχνική γλώσσα του Μάμετ ν' αναδειχθεί η ανατρεπτική του τάση «να πλάθει παραμύθια μέσω των ηρώων του για να υπερβεί την πραγματικότητα».

Οι δαίδαλοι του γυναικείου μυαλού και της γυναικείας ψυχής αλλά και το παιχνίδι της γυναίκας με τη σεξουαλικότητά της απασχολούν αυτό το έργο του Μάμετ που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, μολοντί ο Αμερικανός συγγραφέας δεν μας είναι καθόλου άγνωστος.

...προσώπων μέσα από την απεικόνιση του αγαπημένου του προσώπου θα οδηγηθεί στην αυτογνωσία και στην αναζήτηση των αισθημάτων αλλά και των συναισθημάτων του, ενώ από την παράσταση αναδεικνύεται νικητής ο άνθρωπος που μπορεί να επικοινωνήσει και με τα ζώα και με τους ανθρώπους.

Εμπνευσμένη από ένα παραδοσιακό μακεδονίτικο παραμύθι -«Ο άνθρωπος που καταλάβαινε τα ζώα»- η παράσταση που σκηνοθετεί αλλά και τα κείμενα της οποίας έχει γράψει η ταλαντούχα Εμμανουέλα Καποκάκη συνδυάζει επί σκηνής τον ρομαντισμό ενός λαϊκού ερωτικού μύθου με τις θεατρικές τάσεις του σήμερα. Οι κούκλες ζωντανεύουν μαζί με τους ηθοποιούς τους βασικούς χαρακτήρες του παραμυθιού. Η μορφή τους όμως ξεφεύγει από τα ρεαλιστικά ανθρωπόμορφα πρότυπα. Ο κουκλοπαίχτης εξαίτιας του μεγέθους των κούκλων -1,50 μ.- χρησιμοποιεί έναν χορό μεταξύ των δύο μέσα σε μια μαγική παραμυθένια ατμόσφαιρα.

Η παράσταση δεν αφορά μόνο τα παιδιά, αλλά και τους ενήλικες που αναζητούν τη μαγεία στο θέατρο. Η Ελευθερία Καποκάκη και η Μαρία Παπαστεφανάκη αξίζουν την προσοχή μας.